

Getuigenis van Cristiana Forni voor de gemeenschap van Leiden

Leiden (en Bologna), 7 mei 2020

Emma: Ik ben heel dankbaar voor de mogelijkheid die we vanavond hebben om Cristiana te ontmoeten. Ik ken haar niet persoonlijk; ik ken haar via een vriend – Stefano – die me zei dat hij heel erg geraakt was toen hij haar hoorde vertellen over hoe ze dit bijzondere moment beleeft, in haar werk als verpleegster, en dan met name met mensen die het Coronavirus hebben. Ik wil haar hartelijk bedanken dat ze is ingegaan op de uitnodiging om ons te vertellen wat zij nu meemaakt, en dat eenvoudigweg omdat ik haar heb gezegd dat ik er heel erg behoefte aan heb. Ik denk dat buiten het christelijk gezelschap zoiets onmogelijk is. Ik geef haar gelijk het woord. Dankjewel.

Cristiana: Ik vertel jullie nu over mij, maar ik zou ook graag iets over jullie willen weten. Wie zijn jullie? Wat doen jullie in het dagelijks leven? Ik wilde jullie heel graag ontmoeten, omdat een van de dingen die me nu het meest treft aan de verzoeken om te komen praten – die ik eerder nooit kreeg – is dat het ontmoetingen zijn.

Dus als iemand me zegt dat wat mij is gebeurd nuttig kan zijn voor anderen vertrouw ik daarop, kom ik en vertel ik erover, maar ik ben tegelijkertijd heel erg geïnteresseerd in wie jullie zijn. En dan te bedenken dat jullie zo ver weg zijn...

Maar ik zal deze keer beginnen ...

Ik ben al 38 jaar verpleegster, dat is een hele tijd. Ik was verpleegster op de afdeling oncologie in een Italiaans ziekenhuis, het Istituto Ortopedico Rizzoli, waar orthopedische behandelingen worden uitgevoerd; een heel gespecialiseerd ziekenhuis dus.

In de laatste tien jaar heb ik me alleen met onderzoek beziggehouden en ik werkte dus voornamelijk achter de schermen, en zonder direct contact met de patiënten; maar ik hielp de verplegers en fysiotherapeuten om hun werk beter te kunnen doen.

Mijn moeder is heel oud en ik ga haar elke zondag helpen.

Ik ben een memor Domini, dus ik woon al 35 jaar in gemeenschap. We zijn met z'n negenen thuis. In Bologna zijn er vijf vrouwenhuizen en ik geloof drie mannenhuizen.

Toen deze noodtoestand begon, stond ik aan de zijlijn en luisterde ik naar vriendinnen die verpleegster zijn en me vertelden over hoe ze werkten met deze mensen die er zo slecht aan toe waren en zo alleen waren. Een van hen zei tegen mij: "Ik ben na werktijd nog gebleven om een patiënt naar huis te laten bellen". Een andere vriendin van mij vertelde me dat er een stervende mevrouw was, die zo bang was dat zij met niemand wilde praten en dat mijn vriendin op een gegeven moment tegen haar zei: "Mag ik hier bij jou blijven" en de patiënt zei ja...

Ik ben toen heel veel gaan bidden omdat ik begreep dat in al onze bedruktheid vanwege het feit dat zij alleen waren, het nodig was dat er iemand zou komen.

Ik begon erover te denken om te vragen of ik vanuit huis kon werken, omdat ik toch langs de zijlijn werkte. Ik heb het er thuis over gehad en we hebben besloten dat ik zou vragen op afstand te mogen werken zodat ik niemand in gevaar zou brengen.

Juist die dag kreeg ik 's middags een email van mijn baas die me letterlijk zei: "Help! We hebben hulp nodig, kun je ons helpen?".

Ik had me al vele dagen afgevraagd: “Wat moet ik doen? Wat moet ik niet doen? Blijf ik thuis? Blijf ik niet thuis?”. Je probeert altijd de voors en tegens van de dingen die je moet doen tegen elkaar af te wegen en je vindt nooit de juiste balans.

Toen ik deze mail kreeg, zei ik tegen mezelf: “Dit is de roepstem, dat wil zeggen, de werkelijkheid die om jou vraagt”. En ik heb “ja” gezegd, een eenvoudig “ja”, een “ja” op de roep “Help! We hebben je nodig”; niet een “ja” tegen Jezus.

Welnu, het eerste ding [dat ik heb gezien] is dat de werkelijkheid veel eenvoudiger is dan we denken. Als we zeggen dat alles draait om het “ja”, om “ja” te zeggen, dan is dat geen “ja” vol theologie, maar een “ja” tegen wat er gebeurt. Ik heb dat “ja” dan ook gezegd juist omdat ik de vraag had “wat moet ik doen? Wat moet ik niet doen?” Wat er nu gebeurt – zei ik tegen mezelf – is de werkelijkheid die me tegemoetkomt.

En toen had je de poppen aan het dansen. De ochtend na mijn “ja” kwam ik aan in het ziekenhuis. Ik ging naar binnen en het was één grote chaos. Tien minuten later stond ik in een marsmannetjespak en moest ik leren om COVID-tests af te nemen. Ik moest de afdelingen langs om patiënten te zoeken die er slecht aan toe waren, en ze overbrengen naar een Covid-afdeling met een gevoel van paniek waar je u tegen zegt. Paniek omdat alles beangstigend was, alles was groter dan ik. Alles was *out of control*.

Ik kreeg wat collega’s toegewezen met wie ik nog nooit had gewerkt: ik deed eerder onderzoek, een van de anderen werkte op de genetica-afdeling, een andere werkte op de dagbehandeling.

We werden bij elkaar gezet om een manier te verzinnen om de noodtoestand een halt toe te roepen.

Geconfronteerd met de moeite die ik met een aantal van deze collega’s had en worstelend met al de onzekerheid, merkte ik dat ik heel erg boos werd, en dat ik hen wel achter het behang kon plakken...

Tijdens de eerste twee, drie dagen gebeurde het dat ik ontdekte naakt te zijn. Als je niet meer al je verdedigingsmechanismes hebt die de situatie wat mooier proberen te doen lijken, ontdek je wat je ten diepste bent. Als we zeggen “we zijn zondaars”, geloven we daar ook in, althans dat is wat mij gebeurde. Maar vervolgens merkte ik ook dat ik in mijn angst op zo’n hevige manier op deze collega’s afreageerde die alleen maar de schuld hadden een beetje “gelimiteerd” te zijn; ik gaf ze flinke uitbranders...

Toen ik zag hoe ik ze kwetste, vroeg ik me af: “Maar hoe kijk ik eigenlijk naar de ander? Kijk ik naar hem om wat hij kan? Om wat ik denk? Of omdat hij er is?”

We hebben het veel over de relatie met andere mensen, en toen de nood aan de man kwam, kwam heel mijn beperktheid tevoorschijn.

Ik merkte dat ik al deze stress van de angst had omdat ik de situatie niet meester was. Dat zette me aan het denken: “Maar denk ik dan normaal gesproken dat ik de werkelijkheid bezit? Ben ik gerust als ik alles onder controle heb?” Dat is heel wat anders dan de afhankelijkheid en het [intens] leven van elk moment, waar Carron het over heeft.

Wat me in elk geval enorm heeft gekweld, was dat ik me van heel mijn beperktheid bewust werd als een maatstaf, als iets bijna schandelijks. Dat maakte dat ik me echt heel slecht voelde.

Omdat als je er zo slecht aan toe bent, de mogelijkheid ontstaat dat je je herinnert dat het ook mogelijk is om er niet zo aan toe te zijn – begon ik om de brief van Carron aan de Fraterniteit veel serieuzer te lezen, en om te lezen wat de paus zei. En verder is er hier in

Bologna een bisschop [Kardinaal Zuppi] die erg met ons bevriend is, hij leest elke ochtend de mis in life streaming en 's avonds het rozenkransgebed. Ik besepte dat hij het drama duidelijk voor zich had, in zijn woorden hoorde je heel het drama, maar met een horizon die ik niet had.

Dus heb ik – zonder schaamte en met ondernemingszin – zijn email gevonden en hem geschreven dat ik me in deze situatie van zoveel verdriet bevond en dat het enige wat ik zag was dat ik helemaal niks kan en dat ik echt een beperkt mens ben, een zondaar -ik weet niet hoe ik het anders kan uitleggen – een bewustzijn dat me erg bedrukte.

Hij antwoordde me meteen en zei me – zoals dat altijd gebeurt, Christus komt en laat je het hoofd opheffen -: “Alles is echt heel dramatisch. De paus zegt ons al jaren dat we een veldhospitaal zijn. Het was een veldhospitaal en wij geloofden er niet in. Deze vernedering – bemerken hoezeer we arme stakkers zijn – maken dat je ophoudt met je te beklagen. Begin aan de grote dingen te bouwen die de werkelijkheid van ons vraagt!”. Dit was voor mij een fundamentele stap.

Toen hij mij dit zo schreef, zei ik tegen mezelf: “Het is echt een vernedering, maar wat zijn die “grote dingen”?”

De volgende dag ben ik op mijn werk naar de Covid-afdeling gegaan om bij een mevrouw een test af te nemen. Op een gegeven moment zei ik haar: “Kan ik iets voor u doen, als ik klaar ben met de test?”

Het was een stokoude vrouw, van 96 jaar. Wij nemen oude mensen op.

Zij zei me: “Ik heb zo'n dorst”.

Het nachtkastje stond niet dichtbij. In de grote chaos is het moeilijk om op zulke dingen te letten.

Dus heb ik een glas water gepakt en haar te drinken gegeven, en zij glimlachte helemaal naar me en zei: “U heeft mijn leven gered!”, met een voldaan gezicht.

En ik dacht: “Nee, nee, u heeft het mijne gered!”.

Op dat moment stond ik er verbaasd over dat er een gebaar van liefde, een liefkozing die vrouw had bereikt. En heel de vernedering, heel het bewustzijn van mijn beperktheid stonden me niet toe om te denken dat ik het was die goed was geweest. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, hoe ik het duidelijk moet maken.

De dag erna ben ik bij een andere meneer naar binnen gegaan die aan het huilen was. Hij zei dat hij zich heel alleen voelde. Het ging tamelijk slecht met hem, maar het was nog niet heel erg. Hij zei me: “Ik denk aan de vele dingen die ik heb uitgespookt”.

Ik antwoordde hem: “Waarom belt u niet naar huis?”

Toen vertelde hij me dat niemand hem zijn spullen had gebracht, nadat ze hem op deze afdeling hadden gelegd omdat hij besmet was.

Ik zei “Dat is geen probleem”.

Ik heb toen alle bescherming uitgedaan en ben naar zijn vorige afdeling gegaan om zijn spullen op te halen.

Toen ik weer bij hem binnenkwam en hem zijn spullen gaf, begon hij opnieuw te huilen en zei tegen mij: “Maar wie heeft u gestuurd?”

Deze vraag verbaasde me, omdat ik me ervan bewust werd – net als bij de mevrouw hiervoor – dat ook bij deze gelegenheid ik niet tegen mezelf had gezegd: “Ik ga de kamer binnen en wil Jezus zien”. Ik heb simpelweg geantwoord op iets wat [de meneer] me had gevraagd en op een verlangen om nuttig te zijn voor hem.

Op een gegeven moment lachte hij – en hij zei me: “Ik heb begrepen wie u heeft gestuurd. Ik had een tante die zuster was en twee maanden geleden op negentigjarige leeftijd is overleden. Volgens mij heeft zij me u gestuurd!”.

Daar moest ik om lachen.

Maar meer nog dan alleen deze tederheid, - vergezeld van de zin van de kardinaal die me had gezegd: “Deze vernederingen maken dat we ophouden onszelf te beklagen en dat we in plaats daarvan de grote dingen doen die de werkelijkheid ons vraagt”- ben ik begonnen om al deze ingrepen van God in mijn leven te zien. God gebruikte me om tot deze mensen te komen, en lette daarbij absoluut niet op heel mijn kleinheid, integendeel.

Het raakte me dat Hem zien, Hem kunnen erkennen veel eenvoudiger was juist doordat ik mijn beperktheid kende.

Het was makkelijker om te herkennen hoe Hij door mij tot wie dan ook kwam en hoe Hij tot mij kwam via deze personen, door wat ze me zeiden.

Dus werd de eerste ontdekking die me in het hart is bijgebleven dat onze beperktheid, van een maatstaf kan worden tot de grootste hulpbron die we hebben. Dat wat je dwingt, ten eerste, om te zoeken, en ten tweede om te herkennen als er iets groots gebeurt.

Dat is echt een fundamentele stap want anders worden we altijd gebroken door de gedachte “ik ben niets waard”, die we als maatstaf van onszelf nemen.

Op een dag ben ik een kamer binnengegaan, en daar zag ik een vrouw die stervende was. Zoals altijd moest ik bij haar een test afnemen. Toen ik daarmee klaar was, probeerde ik haar te strelen.

Ze gaf geen tekenen van herkenning.

Ik bleef haar strelen. Op een gegeven moment merkte ik, tegenover deze vrouw, - alleen onze beschermengelen waren er getuigen van – dat dit [ontbreken van erkenning] niets afdeed aan de grootsheid.

Ik had de intuïtie dat dit de glorie van God is: een gebaar dat niks terugverlangt en dat zelfs een strelen wordt dat Hijzelf direct doet. Ik kan het niet beter uitleggen dan te zeggen dat het een je bewust worden is van dat Hij er echt is in de dingen die gebeuren.

Ik vertel jullie ook nog dit verhaal. Ik ging de afdeling op – nog steeds om een test af te nemen – en er was een meneer die wat verloren lag.

Ik zei hem: “Ik ben een verpleegster, geen marsmannetje. Ik moet een test bij u afnemen. Ik heet Cristiana”.

Hij lachte sluw en vroeg me: “Cristiana [d.w.z. christen]? Dus u gelooft?”

Ik zei: “Ik geloof zeker!”

Hij zei – nog steeds met dat sluwe lachje: “Laten we eens zien of u heel het Credo op kan zeggen”.

Ik dacht dat het een grapje was, maar hij begon heel serieus het Credo te zeggen.

Dus toen heb ik hem erin gevolgd.

Op een gegeven moment was het onwerkelijk: in die ziekenhuiskamer – hij met zuurstof, ik zo gekleed – zeiden we het Credo voor elkaar. En het was echt een gebed.

’s Avonds heb ik de kardinaal geschreven. Ik heb hem verteld over deze meneer, ik heb hem verteld over de vrouw die ik had gestreeld, daar, alleen met haar, alleen tegenover God.

De kardinaal antwoordde me onverwachts: “Dit alles was de moeite waard, alleen al om deze meneer Giancarlo te ontmoeten – de meneer met wie ik het Credo had gezegd. Omdat priesters niet de Covidafdeling op mogen, en jij wel, moet je de priester van je ziekenhuis laten weten dat ik je toesta om de Communie rond te brengen.

Er ging een schok door mij heen.

Mijn eerste gedachte was: “Nou dat hoeft nu ook weer niet, ik ben het niet waard. Hoe kan ik Jezus brengen, juist ik?”

Maar toen was mijn tweede gedachte: “Jezus, mijn kardinaal is een genie”.

Denkend ook aan de vader van Emma, heb ik met mijn eigen handen iets aan kunnen raken van wat onze kardinaal altijd zei, en dat in het boek van Carron ook goed wordt uitgelegd. De kardinaal zei: “Wij zitten in angst omdat we onze dierbaren niet nabij kunnen zijn. Om hun te kunnen zeggen: “Ik houd van jou”. Maar Hij kan dat wel!

Toen ik me in deze kamers bevond en [de mevrouw] kon strelen, het Credo kon zeggen of ook gewoon alleen al met meneer Gianni kon praten en hem een telefoon geven en daarna – denken jullie je eens in – de Communie brengen, zag ik echt dat Jezus ons nooit verlaat. Nooit!

Met Zijn wegen en met Zijn creativiteit. Wat me geraakt heeft en mijn angst heeft weggenomen, is Hem te erkennen en te kunnen zeggen: “Kijk daar bent U! Kijk daar bent U! Ik kan er nog zo slecht aan toe zijn, er kan een nog zo beangstigend virus zijn, maar U bent de Heer van de werkelijkheid en waarvoor zou ik dan bang zijn?”

Hoe vaak zegt Jezus ons niet: “Waar zijn jullie bang voor? Ik ben er”.

Je maakt je druk om het brood terwijl je naar de bakker kunt, zoals Carron ons zegt.

En jij bent in de greep van paniek om een werkelijkheid die je niet beheerst, of vanwege een virus dat je niet kunt bestrijden, en toch heb je tegenover je de Heer van het leven.

Ik merkte dat steeds als de angst me opnieuw in zijn greep kreeg dat was omdat ik mijn blik elders had gericht. Het raakte me want als de angst de test kan worden voor de gedachtenis – op het moment dat ik mijn buik weer ineem voelde krimpen, zei ik: “Waarom heb ik opnieuw die angst? Omdat ik mijn blik terneergeslagen heb” – welnu, als de angst een hulp kan zijn voor de gedachtenis, dan is hij niet zo beangstigend meer. Het is alsof alles een andere consistentie heeft.

Iets anders dat me raakt is dat ik ook vandaag weer boos ben geworden op een van mijn collega's, steeds dezelfde.

Ik merk dat ik niet beter ben geworden, - dat hoop en vraag ik – maar dat wat me gebeurd is me zekerder heeft gemaakt. Zekerder en vreugdevoller.

Ik hoop en vraag aan God dat hij heel mijn beperktheid weg mag nemen, maar dat is [uiteindelijk] niet het probleem.

Dit is het belangrijkste; het is dat wat ik in mijn hart heb gedragen, en wat ik heb opgeschreven om het niet meer te vergeten, en wat ik graag vertel omdat het niet mijn verdienste is.

En door het aan vrienden te vertellen, moet ik me er wel bewust van worden.

Het is een hulpmiddel voor mijn bewustzijn, omdat het dingen zijn die je ontroeren, die je raken, maar zelfs een wonder kan consumentistisch worden: het raakt je, het ontroert je,

maar daarna ga je gewoon weer verder zoals altijd. Maar om te kunnen begrijpen wat het voor je leven betekent, is er een werk nodig, en ik ben na een paar dagen begonnen dit werk te doen, omdat het zo ontzettend veel genade was, die in mijn leven gebeurde.

Opdat dit [de genade die in je leven gebeurt] een oordeel kan worden, moet je ernaar kijken en je ervan bewust worden.

Dit is de enige reden waarom ik graag ja zeg tegen iemand die me vraagt hierover te vertellen, iets wat me erg in verlegenheid brengt.

Of liever gezegd, het is de moeite waard om twee redenen: één - het loont altijd om tegen iets wat je wordt gevraagd ja te zeggen, dit heb ik goed in mijn oren geknoopt. En - twee – het is dé gelegenheid om me nog meer bewust te worden.

Iets anders dat indruk op me maakte, was het gezelschap.

Ik moest tijdelijk verhuizen omdat ik bang was mijn huisgenoten te besmetten.

Daarna werden ons eerst de retraitses 'afgenomen', toen de Missen, en toen kon ik ook niet meer bij mijn moeder op bezoek.

Dit 'ja' dat ik tegen de werkelijkheid had gezegd, door middel van [mijn antwoord] op de mail van mijn baas, had tot gevolg dat ik van allerlei dingen af moest zien en in ieder geval ingrijpende veranderingen onderging.

Ik ging ander werk doen en moest daarvoor ook verhuizen.

Op dat moment zei ik: "Luister, Jezus, neem me niet ook nog mijn gezondheid af ... U neemt me wat teveel af. Laten we eens zien hoe U zich ervan af brengt ...".

Na 38 jaar gemeenschap[sleven] bevond ik me alleen in een huis, met al deze pijn en moeilijkheden die ik in me droeg.

Dus zei ik tegen mezelf: "Waar bent U nu?"

Al is de belofte dat [mijn] "ja" voor [mijn] vervulling is, toch voel ik [juist] alsof me alles is ontnomen.

Alles waarvan ze ons leren dat het ons juist ondersteunt: Uw gezelschap, de H. Mis, de sacramenten, de retraitses.

Wat ik heb ervaren, is dat ik het gezelschap ook in haar geheel heb gevonden in de eenzaamheid.

Het eerste punt [was]; misschien heb je dit moment van afgezonderd leven nodig om je te beseffen dat het gezelschap diep in je zit.

Maar een moment daarna dacht ik: "Ja, maar ik mis de mensen waarmee ik normaal gesproken woon, en zij bellen me niet dus ze houden niet genoeg van mij..." en zo zei ik tegen mezelf dat ik een arme stakker was. Ik voelde wrok omdat zij allemaal samen waren en ik niet bij hen was en ze me niet genoeg belden. Het gevolg was dat ik dus direct m'n blik weer omlaag had gericht, direct mijn blik weer veranderde.

Op een gegeven moment hielp een van mijn huisgenoten mij. Juist toen ik aan het klagen was omdat zij de enige was die me belde, zei ze tegen me: "Maar de kardinaal schrijft je en de eigenaren van het huis waar je verblijft – [dat zijn] vrienden van de beweging – brengen je elke avond eten...".

En toen begon ik al dit "nieuwe" gezelschap te zien. Dus het tweede [wat ik ervaren heb] is dat God altijd nieuw is en je begint te klagen als je je vastklampt aan het idee dat je in je hoofd hebt.

Ik was op zoek naar het gezelschap van voorheen, naar mijn idee van gezelschap, terwijl er een nieuw gezelschap 'aan het gebeuren' was.

Juist omdat Hij hier en nu leeft, leef je of in het “hier en nu”, of je gaat achter je eigen ideeën aan.

Toen begreep ik dus beter wat Carron bedoelt als hij spreekt over de “duizelingwekkendheid van het beleven van het moment”. Het besef hiervan is in mij gegroeid en ook de wrok jegens mijn huisgenoten is voorbij.

Totdat ik recentelijk een COVID-test onderging die negatief was. Ik had een vrije dag voordat ik weer aan het werk zou gaan om testen af te nemen en dus weer risico zou lopen. Ik stapte daarom in de auto en na zesenzeventig dagen ging ik langs bij mij thuis. Ik heb mijn huisgenoten gedag gezegd en was op dat moment ontroerd omdat alles nieuw was.

Deze radicale verandering is de mogelijkheid om de vanzelfsprekendheid van de dingen - van de H. Mis, van het gezelschap, van je werk – weg te nemen en je te realiseren - één - dat dit [alles] genade is, en - twee - dat elke dag nieuw is.

Toen nam ik opnieuw de auto en ging naar mijn moeder, en ik realiseerde me dat Hij niets van me had afgenomen, maar dat ik alles nieuw heb teruggekregen.

Ook hier ben ik echt dankbaar voor.

Het laatste – erg belangrijk voor mij - gebeurde op stille zaterdag. Ik was in het ziekenhuis om COVID-tests af te nemen en bevond mezelf in gezelschap van een blinde dame. Ik nam bij haar een test af; iedereen wordt getest ...

Vervolgens vroeg ik haar wat ze zou willen dat ik voor haar zou doen.

De mevrouw - ze was er al een maand - vertelde me dat ze graag met haar schoonmaakster wilde praten, omdat ze niemand anders had.

Wat een eenzaamheid ...

Ik slaagde erin om de schoonmaakster te bellen en de mevrouw was ontroerd.

De schoonmaakster zei tegen haar: “Wat is deze verpleegster aardig!”

En ik was verrast door het feit dat ik blij was omdat deze mevrouw blij was, niet omdat ik een vriendelijke daad had gedaan.

Maar toen ik daarna naar huis ging, had ik een moeilijk moment, omdat ik tegen mezelf zei: “Ze had vijf minuten gezelschap, maar alle andere lange uren is ze alleen. Wat is die druppel vergeleken met haar oneindige behoefte?”.

Ik had een moment van moedeloosheid. Toen realiseerde ik me op een gegeven moment – door de opvoeding die dit geweldige gezelschap [van Gemeenschap en Bevrijding] ons geeft - dat ik mijn methode opnieuw aan het veranderen was. Alsof ik ieders problemen zou kunnen oplossen.

Mij werd dit “ja” gevraagd. En dit gebaar voor die mevrouw Rina had mijn hart gevuld, dus die ‘druppel’ van mij had me helemaal vervuld.

Hoe je dan verder van vele druppels een zee moet maken, is Gods zaak, dat is Zijn probleem, niet het mijne.

Mij werd dit gevraagd en het feit dat ik op deze manier in de werkelijkheid kon staan stemde inderdaad ook volledig overeen met mijn hart en vulde mijn hart helemaal.

Wat betreft het feit dat ik bezorgd was over dat mevrouw Rina en alle mensen die ik daar gezien heb, gezelschap zouden hebben, zie ik elk dag weer dat Hij er is. Hiervoor gebruikt Hij dan weer mij, dan weer een ander.

‘s Zondags, toen ik de H. Communie naar de zieken bracht, maakte ik een praatje met de verpleegsters.

Het was toen rustiger en ik zei: “Het is een heel andere situatie dan een maand geleden.”

Een verpleegster antwoordde: “Denk eens aan een maand geleden, toen zijn er binnen een week acht mensen overleden ...”

En denk je eens in dat hier normaliter één persoon per jaar sterft in dit ziekenhuis.

Het gebeurt maar zelden. Het is een orthopedisch ziekenhuis, voor orthopedische chirurgie.

Ik zei haar: “Waar ik me zorgen om maak is de eenzaamheid van deze mensen. Te bedenken dat alleen dokters, specialisten, artsen in opleiding, stagiaires, en schoonmakers de afdeling op mogen, maar de priester niet en de familieleden ook niet... Ik geloof dat we dat anders zouden kunnen doen in het geval dat iemand [erg] ziek is, misschien met voorzorgsmaatregelen”.

Deze verpleegster glimlachte sluw naar me en zei: “Ik zeg je dit in vertrouwen: onlangs, toen meneer Z. erg ziek was, ging ik de afdeling af en vond een van zijn familieleden; ik heb hem de veiligheidskleding laten aantrekken en hem naar de patiënt gebracht”.

Ik heb veel gebaren geleerd [van de verpleging], maar niet omdat deze verpleegster heilig is, maar omdat God daar aanwezig is.

Welnu, je moet volledig open zijn -met uitgestrekte, open handen - als je wil leven, anders krijg je geen adem, dan word je verpletterd – [je moet] helemaal open [zijn] om Hem te herkennen.

Dit is enige werk [dat je hoeft te doen]: “Waar bent U, waar zie ik U vandaag?”.

“Ja” zeggen tegen Hem.

Dat is de vervulling van het leven.

Wat Hij doet met jouw “ja”, is Zijn zaak.

Godzijdank, is Hij God en niet ik, en dus is het Zijn probleem.

Ik denk aan het “ja” dat ik tegen de kardinaal zei toen hij mij zei: “Ik wil dat je een interview geeft aan de RAI [de Italiaanse Publieke Omroep] want ik wil dat de mensen de menselijkheid kunnen zien die er is”.

Ik zei: “Maar ik zou me schamen...”

En hij antwoordde: “Het is belangrijk voor mij”.

Dus zei ik ja tegen hem en sinds drie weken vertel ik overal over de ervaringen die mij zijn gebeurd.

Met mijn “ja” doet Hij dit alles.

Hij zal wel weten wat Hij doet.

Dit heeft me het meest geholpen, maar vertellen jullie nu ook eens...

Emma: Heel erg bedankt, ik denk dat we allemaal diep geraakt zijn door wat je hebt verteld. Is er nog tijd om een paar vragen te stellen?

Emma (vraag): Met betrekking tot dat laatste wat je zei over ja zeggen, dacht ik aan wat Carron in zijn brief schreef: “Dit is de uitdaging waar ieder van ons voor staat. Op dit moment, waarin het niets zich verspreidt, is de herkenning van Christus en ons “ja” tegen Hem, zelfs in thuisisolement [...], reeds de bijdrage aan de redding van ieder mens vandaag, vóór elke legitieme poging om elkaar gezelschap te houden”

Wat betekent dit voor jou?

Ik begrijp dat op Hem antwoorden, hetzelfde is als antwoorden op wat ik nu moet doen.

Maar ik heb op dit moment ook een sterk verlangen om eenzame mensen gezelschap te houden, vooral mijn moeder – en ik begrijp niet hoe deze twee dingen samen kunnen gaan.

Ik zou graag bij haar zijn, maar in plaats daarvan ben ik hier om te doen wat ik moet doen, met mijn "ja"; maar ik mis de mogelijkheid om daar te zijn.

Cristiana: Ik zal je vertellen hoe het voor mij is.

Sinds 4 of 5 dagen doe ik kantoorwerk om de veiligheid van de werknemers te regelen, dat wil zeggen alle tests die de ziekenhuismedewerkers moeten ondergaan.

Dit is een aspect dat zeker heel belangrijk is, maar alleen maar de organisatie betreft en ik vind het jammer dat ik niet op de afdeling kan zijn om de patiënten gezelschap te houden, zoals ik dat tot een week geleden kon doen.

Of ook toen ik begon met dit werk en mijn moeder me belde en me zei: "Ik mis je zo erg".

Iedereen heeft zijn eigen idee en vooral zijn eigen verlangen, [zijn eigen idee over] wat hij graag zou willen, wat hij zou willen volgens wat zijn hart verlangt. Of het nou bij je moeder kunnen zijn is of je werk ...

Deze situatie leert ons echter, dat Hij in alles is en dat er de mogelijkheid is om Hem te kennen via de dingen die Hij je op dit moment vraagt. Dit is de weddenschap.

Je moet proberen de situatie niet te ondergaan, en proberen om een moralistische houding te vermijden – [dus niet te zeggen:] "Ik zeg ja om hier Nederland te blijven en deze dingen te doen omdat Jezus het wil ..." - maar proberen om Hem te ontmoeten zoals Hij het toestaat. Deze houding van het niet slechts ondergaan van de situatie is alleen mogelijk - en ik weet dit door wat mij is overkomen - als je je 'voelspriet' uitsteekt. Dat betekent Hem uitdagen, zoals het mij gebeurde, toen ik alleen thuis aankwam. Daag Hem uit door te zeggen: "U kunt het gezelschap niet ook van mij afnemen. Je zegt in de School van Gemeenschap dat de enige manier om U te leren kennen is het gezelschap te beleven en nu neemt U het van me af! Wat gaat U nu doen?"

Jouw verlangen dat gezien jouw ervaring goed is, om bij je moeder te willen zijn, om haar op zijn minst te kunnen zien, moet je volledig openhouden en je moet zeggen: "Waar is de volheid die U mij belooft, nu ik thuis 'opgesloten' zit en dit verlangen heb?"

Ik heb geleerd dat deze angst, deze behoefte - die soms een verlangen was en soms echt een grote behoefte - mij helemaal open heeft doen zijn om Hem te zoeken. Want het enige dat je echt kan vervullen, meer nog dan je moeder zien, is Hem zien. En Hij belooft er te zijn, aanwezig te zijn.

Hoe meer de omstandigheid onvermijdelijk is - je kunt niet naar je moeder gaan, het is op geen enkele manier mogelijk - hoe meer het in Zijn hand ligt, is dat duidelijk?

Hoe meer de omstandigheid onvermijdelijk is - en dit heeft don Giussani me geleerd - ik ben oud en heb hem nog gekend - hoe onvermijdelijker, hoe meer het in Zijn hand ligt.

Het is moeilijker als je moet kiezen: je weet nooit of je goed of fout kiest. Ook dat is een manier om het onszelf ingewikkeld te maken...

Maar als er eigenlijk geen keus is, is het duidelijk dat er iets goeds voor jou is, juist in dat feit, dat daar de mogelijkheid is om Hem te ontmoeten en dus de mogelijkheid van die vervulling die je verlangt.

De kwestie is Hem te kunnen zien, en daarvoor is het noodzakelijk jouw verlangen wijd open te laten.

Stefano (vraag): Ik had je getuigenis een paar weken geleden al gehoord in Modena.

Ik wilde je vragen of je iets kan vertellen dat mij toen erg heeft geraakt.

Twee dingen waren me opgevallen.

Het eerste heb je vandaag ook verteld: dat de mogelijkheid om geheel “ja” te zeggen niet is voorbehouden aan “religieuze genieën”.

Ik vind het heel mooi dat je hierover begon met de zin: “Ik was boos, maar alles is op de een of andere manier weer opnieuw begonnen toen ik moed vatte en de kardinaal schreef”. En vervolgens zei je meerdere keren dat het punt is niet alles te begrijpen, maar er zijn, in de situatie zijn die je op dat moment gegeven wordt.

Iets anders dat me erg had geraakt, is dat je zei dat in erg dramatische omstandigheden, in een situatie zoals die van een maand geleden, het verlangen naar vervulling, het verlangen om iets groters of iemand te kunnen omarmen naar boven komt, niet zozeer bij wat je “goede christenen” zou kunnen noemen, maar bij echte mensen. Het verlangen komt niet van de ware christen, maar van de waarachtige mens.

Iets wat hier betrekking op heeft wat je de vorige keer hebt verteld en nu niet, had me ontzettend geraakt.

Ik wilde je vragen of je nog een keer kunt vertellen over dat moment dat de zegen werd gegeven en iedereen de gang op kwam ...

Het had me erg geraakt, omdat het me liet zien dat het niet de “goede christen” is, maar de echte mens die op een bepaald moment de werkelijkheid benadert met de vraag naar betekenis.

Cristiana: Ja, er zijn veel belangrijke punten, maar dit was ook een erg belangrijk punt voor mij.

Toen de kardinaal tegen me zei: “Je mag de H. Communie brengen”, ging ik naar de afdeling. Ik ken iedereen, omdat ik daar al vele jaren werk.

Ik moest ze dit uitleggen, dus ging ik naar de hoofdverpleegster en zei tegen haar: “Kijk Betta, de kardinaal heeft me toegestaan de H. Communie uit te reiken dus dat ga ik nu aan de patiënten zeggen. Maar als er een nieuwe patiënt komt terwijl ik er niet ben, of als iemand erom vraagt, bel me dan, want ik kan op elk moment komen om de H. Communie toe te dienen en de patiënt te zegenen. Ik kan niet biecht horen of het Heilig Oliesel toedienen maar deze twee dingen kan ik wel doen. De kardinaal heeft mij gezegd de H. Communie uit te reiken, en de paus heeft gezegd [patiënten] te zegenen. De paus zei tegen alle gezondheidsmedewerkers dat ze mogen zegenen.”

De hoofdverpleegster keek me met een serieus gezicht aan en zei me: “Ik zal dit zeker tegen alle patiënten zeggen. Maar als je kunt zegenen, kun je dan bij ons beginnen?”

Ik stond even versteld.

Toen zei ik: “Toen zei ik: “Natuurlijk, dan zijn jullie de eersten, want ik het nog nooit gedaan”.

Toen zei ze: “wacht even!”

Ze liep de afdeling door, de gang door, wij stonden ongeveer halverwege. Ik kon horen wat ze zei. Ze kon niet de kamers op want ze had niet alle veiligheidskleding aan. Dus stond ze bij de deuren en zij tegen de verpleging; “Antonio, Alessandro” ze riep ze allemaal bij naam.

“Cristiana is hier en ze heeft van Zuppi toestemming gekregen om te zegenen. Voor wie wil, voel je helemaal vrij, houden we een moment [van gebed] op de gang.”

Het was heel indrukwekkend om te zien dat iedereen de gang op kwam.

We stonden allemaal samen in de gang, de helft was gekleed als marsmannetje, en wij waren gekleed als zorgmedewerker. Toen begreep ik – ten eerste – welke behoefte de mens

heeft: ik denk niet dat er ook maar één praktiserende katholiek bij was, maar er was een verlangen naar het goede. En – ten tweede – toen ik hen aankeek, zei ik: “Let op, niet ik zegen jullie, ik ben gestuurd door de Kerk en door onze kardinaal die tot hier wilde kunnen komen om jullie te zeggen dat hij jullie zegent en dat hij er is. Dus ik zeg niet: “Zegene u de Almachtige God” – wat de normale formule is in het Italiaans – maar “Zegene ons de Almachtige God” omdat ik echt alleen maar een instrument ben.”

Dit heeft mij de grote behoefte van de mens laten zien.

Iets anders – nog steeds met betrekking tot wat Stefano zo geraakt had – en wat ook mij heeft getroffen: op een dag, toen ik even het ziekenhuis uit ging, ging ik mij omkleden. In de kleedruimte was een collega van me die niet gelovig is en ik zei tegen haar: “Weet je wat die man tegen me zei? Dat hij al twee dagen niemand meer gesproken had.”

Zij werkte op die afdeling en zei: “We hebben zoveel werk te doen dat je zo’n simpel aspect vergeet: om “hoe gaat het?” te zeggen tegen een patiënt die helder is (we hebben veel patiënten die erg afwezig zijn).

Toen ik aan het begin van die middag terug op kantoor was kwam zij met een blije gezichtsuitdrukking naar me toe en zei: “Weet je wat ik gedaan heb? Nadat je me hebt verteld over die ene meneer, heb ik me, toen mijn dienst erop zat, helemaal ingepakt en ben in alle kamers geweest om even met de patiënten te kletsen”.

Wat een *eye-opener* was dit voor mij.

De volgende dag kwam zij weer naar me toe en zei: “Meneer Dante is overleden en ik ben tot zo even bij zijn dochter gebleven en heb met haar gehuild.”

En ik dacht: “Gelukkig maar dat zij er was.” Want zij heeft een groot hart. Dat heeft ze me heel vaak laten zien: ze heeft me doen begrijpen dat het hart van de mens goed gemaakt is.

Een andere dag schreef ze me: “Wat hebben wij toch geluk dat jij bij ons bent, want jij ziet het licht waar ik alleen maar mist zie.”

En nadat ze het programma [op de Publieke Omroep (RAI) van de regio Emilia Romagna] gezien had, waardoor ik nu voor zoveel mensen mijn ervaringen mag vertellen en al deze mensen kan ontmoeten, heeft zij me nog een keer geschreven: “Ik heb het interview gezien. Ik werd erdoor ontroerd. Terwijl ik naar je luisterde, beleefde ik het [de ervaring waar je over verteld] alsof het van mij was. Ik geloof niet, maar ik hoorde je dat vertellen alsof het van mij is.”

Toen heb ik haar geantwoord: “Tania, het is van jou! Het enige verschil is dat ik het bij zijn naam noem. Misschien noem jij het “menselijkheid” of “hart” maar het is hetzelfde.”

Het is echt indrukwekkend omdat we echt hiervoor gemaakt zijn.

Wij hebben dit grote, enorme geluk gehad dat we weten hoe Hij heet en dat we een plaats hebben waar we steeds weer geholpen worden Hem te herkennen.

Wie deze genade niet gehad heeft moet met grote tederheid bekeken worden. Want als het voor mij al steeds weer zo moeilijk is – ik reduceer voortdurend – dan is voor wie dit licht niet heeft en alleen mist ziet, alles wat hij of zij kan doen de vrucht van de wilskracht. En ik neem mijn hoed voor hen af, want ik heb nog geen duizendste van de wilskracht die mijn collega’s hebben.

Lello (vraag): Ik wilde je ten eerste bedanken voor deze schitterende getuigenis.

Voor mij is het heel belangrijk om te begrijpen hoe je in plaats van je beperktheid als bezwaar te zien, als iets wat tegen ons is, je beperktheid kan gaan zien als mogelijkheid. Wat maakt dat je het beperkt zijn op deze manier kunt beleven?

Ik realiseer me dat het iets heel moois is, maar het is niet mijn dagelijkse ervaring.

Cristiana: Ja, ik vraag aan God dat dit blijvend mag zijn.

De stap was Hem herkennen.

Toen ik geheel verrast me bewust werd van het feit dat Hij mij gebruikte – in de mooie betekenis van het woord – om een streling te kunnen geven aan mevrouw Luigia, aan meneer Giancarlo, en ik in hun ogen zag dat ze op hun beurt verrast waren en ze zich afvroegen: “Maar wie heeft jou gezonden?”, heeft dit mijn blik veranderd, want ik was zo verdrietig door hoe slecht ik mijn collega’s behandelde.

Ik geloof dat wat mij op dat moment in staat gesteld heeft om mijn blik te veranderen het pijnlijke bewustzijn was van mijn beperkingen en dat ik Hem zag precies op het moment waarop je je bewust wordt van je beperktheid.

Concreet is dat wat mij heeft laten begrijpen dat [de beperking] een bron is, is dat ik bedacht dat ik het op een ander moment had kunnen beleven als een daad van naastenliefde van mijzelf, dat naar binnengaan en een glas water brengen, of een soortgelijke daad. Ik zou het simpelweg beleefd hebben als een goede daad van mij.

Ik realiseerde me dat, zoals de Heilige Theresa – of misschien een andere heilige, ik ben nogal onwetend – zei: “Als ik het goede doe is Hij het die in mij handelt.”

Hier zijn we ons heel weinig van bewust.

“Zonder Mij kunnen jullie niets.” Ook al zegt Hij dat, als we iets voor elkaar krijgen, hebben we meteen een heel trotse houding.

Ik weet niet of dat jou ook zo overkomt, Lello, maar mij overkomt het vaak.

Juist het feit dat ik zo verdrietig was, dat ik me zo armzalig voelde, heeft het mogelijk gemaakt dat ik me er bewust van werd. Ik kon huiveren en zeggen: “U bent het!”, juist omdat het me duidelijk was dat ik er zelf echt niet toe in staat zou zijn geweest.

Ik zei tegen mezelf: “Hoe vaak heb ik het me niet toegeëigend. Hoe vaak was ik eigenlijk alleen maar goed in één ding; voldaan zijn om mijn eigen intelligentie.

We matigen ons aan dat we in staat zijn het goede te doen.

Begrijpen jullie wat ik bedoel?

Maar toen zei ik tegen mezelf: “Maar moet je nagaan hoe belangrijk het was dat ik me realiseerde dat ik beestachtig ben. Dit maakte dat ik Hem kon zien. Daar is mijn blik naar toe getrokken.”

Dus zei ik vervolgens tegen mezelf: “Maar dan is dit een enorme hulpbron!”

Ik weet niet hoelang dit blijft duren, want een moment later moet alles weer opnieuw opgebouwd worden. In deze duizelingwekkende toestand van totale afhankelijkheid van Hem in ieder moment blijven, is onmogelijk. Het is altijd een genade.

Maar als je het een keer in het vlees hebt aangeraakt en gezien, dan leer je het, dan beoordeel je het en dan heb je weer een extra steen gelegd.

Luana (vraag): Ten eerste, bedankt voor alles wat je ons verteld hebt.

Het heeft me geraakt dat je het had over het “consumistische wonder.” Dat is een prachtige uitdrukking. Want ik zie dat dat mij negen van de tien keer overkomt. En dat maakt mij heel verdrietig.

Hij is mij komen halen, Hij heeft grote dingen laten gebeuren voor mijn ogen, en ik ben zo armzalig dat ik het tien minuten later vergeten ben.

Ik merk ook wat jij zei: opdat het een stap wordt voor ons zelfbewustzijn, is een werk nodig.

Mijn vraag is: hoe blijf je trouw aan dit werk?

En ook: wat wordt er met dit werk bedoeld?

Want het overkomt mij dat ik de School van de Gemeenschap beter begin te doen, voor een week, of een maand als het goed gaat. En dan vergeet ik het weer, afgeleid door de duizenden dingen van het dagelijks leven.

Daarom zou ik graag willen weten waar deze trouw aan het werk vandaan komt?

Hoe bereik ik haar?

Het lijkt erop dat ik steeds de weg kwijtraak.

Cristiana: Dit is een honderdduizend-dollarvraag.

Ten eerste overkomt dat wat jij zegt mij voortdurend, het overkomt iedereen.

Het lukt ons niet deze duizelingwekkende positie te behouden.

Een beetje omdat we afgeleid worden, een beetje omdat we de methode laten varen.

Iemand probeert trouw te zijn aan de School van de Gemeenschap, maar dan houden de dingen je in hun greep...

Mij helpt het ten eerste heel erg de dingen op te schrijven en te herlezen, zodat het niet alleen een emotionele impact blijft.

Want iemand wordt vaak eerst juist door de emotionele impact geraakt. Maar dat wat een feit aan je zelfbewustzijn leert, dat leer je niet in de eerste reactie. De eerste reactie is het geroerd zijn, het is als wanneer je verliefd wordt. De eerste drang is affectief in de meest emotionele betekenis van het woord. Daarna vraag je je af wat dit betekent voor je leven, dat is het erover nadenken. Maar je hoeft er niet een of andere meditatie over te houden...

Ten tweede helpt het me om het te vertellen. In dit vreemde moment betekent dat voor mij dat ik ook met vrienden in Nederland spreek!

Normaal gesproken is het idee van de School van de Gemeenschap of van de Fraterniteit juist dit elkaar over deze dingen vertellen en over wat je ervan denkt te begrijpen. Het in het gezelschap vertellen is de eerste manier om eraan te werken, zodat het niet bij de impact alleen blijft.

Daarna is wat mij in mijn leven helpt trouw te zijn, de gedachtenis. Het voeden van het verlangen om zo te leven dat je deze wonderen kan blijven zien.

Deze dagen zijn voor mij een heel rijke tijd geweest.

Ik weet niet waarom Hij deze grote daad van barmhartigheid voor mij heeft gedaan. Ik weet het niet.

Want zo te leven, de dingen die me gegeven zijn beleven vanuit een groot verdriet, is een immense genade geweest.

De belofte, die Hij ons doet, is dat in ieder moment, in iedere omstandigheid, Hij aanwezig is. Hij is er om je te dragen, en om zich te doen kennen en dus voor de overeenstemming met jouw hart.

Daarom is wat ik deze dagen gezien heb er altijd. De genade van een moment die je de schoonheid laat zien die er in de hele werkelijkheid is, wordt heimwee als de werkelijkheid plat is.

Ik weet niet of ik duidelijk ben, Luana.

Wat heeft de trouw hiermee te maken?

De wil om altijd met zo'n vol hart te leven. En dus als iemand zich zwak voelt, dan begint hij te vragen.

Het is zoals Benedictus zei: "Het Christendom wordt door jaloezie doorgegeven." Dat lijkt er erg op. Een paar dagen geleden zei ik tegen mezelf: "Nu is alles platter, ik ben op kantoor, acht uur op een dag, en we zijn daar allemaal ons hoofd aan het breken over moeilijke

dingen die normaal gesproken niet ons werk zijn...” Ik vroeg me af: “Wat heb ik deze week begrepen, geleerd?” Want vorige week was een en al ontdekking en daarom vroeg ik me af: “Wat heb ik begrepen?” Maar toen zei ik tegen mezelf: “Wat voor vraag is dat?” De vraag is: “Waar heb ik U gezien, waar zie ik U?”

Want dat wat ons hart vervuld is Hém herkennen. En dus is dát de juiste vraag.

Daarna dacht ik terug aan toen ik mijn moeder had bezocht en mijn huisgenoten, en ik me had gerealiseerd dat Hij ze vernieuwd aan mij had teruggegeven. Toen begreep ik dat de echt belangrijke vraag het verlangen is om Hem opnieuw te zien. Want Hij is het die je hart vervult.

Omdat hij er altijd is, is de vraag: “Waar bent U? Ik wil U vandaag zien! Waar heb ik U gisteren gezien?” Dit is wat mij helpt.

(Vertaling van de niet door Cristiana herziene transcriptie)